

Felettébb diadalmaskodtunk

Szeretett testvéreim...nehéz szavakba önteni, mennyire lehetetlen az, amit ma, húsvétkor ünnepeünk. Kihívás volt ez azoknak az embereknek is, akik akkor, ott Jeruzsálemben jelen voltak. Kihívás volt az asszonyoknak, akik az angyaltól hallották a feltámadás hírért. Egyesek örömmel, mások félelemmel, megint mások döbbenettel válaszoltak arra, vagy talán minden érzéssel egyszerre. Kihívás volt a tanítványoknak, akik az asszonyok híradását nem akarták elfogadni, hanem versenyt futottak az üres sírhoz. Kihívás volt Tamásnak, aki nem hitt tanítványtársai szavának, és saját maga akarta látni és megtapintani a feltámadt Jézust. Kihívás volt az Emmausba igyekező tanítványoknak is, akik nehéz szívűek voltak arra, hogy az Írás szavait Jézus feltámadására alkalmazzák.

De hát, zokon lehet-e venni ezeket a dolgokat nekik? Hiszen attól a naptól a hitüket, egész életüket egy ellentmondás határozta meg: *meghalt...de él!* Eltemették...de feltámadott! Zokon lehet-e venni a tanítványoknak, sőt az egyháznak, hogy egész hitünk, egyházunk létezése egy lehetetlenségen nyugszik?

A néhány igevers, amit a Róma 8-ból olvastam fel, ugyanezt a lehetetlenséget mutatja. Nemcsak elképzelhetetlen...hitetetlen...felfoghatatlan...hanem lehetetlen.

Ezt írja az apostol: "8: 36. *Amint meg van írva: „Teérted gyilkolnak minket nap mint nap, annyira becsülnék, mint vágójuhokat.” De mindezekben felettébb diadalmaskodunk az által, aki szeret minket.*"

Nem csupán az emberi logikának mond ellent, hanem Pál apostolt ostobának is lehetne bélyegezni: hogy érti, hogy: *gyilkolnak, levágnak... és ebben diadalmaskodunk?* Hát egy győztes az, aki legyőzi az ellenfeleit, nem fordítva...

Pál apostol hát valami olyat ír, ami lehetetlenség. Az irodalom ezt úgy ismeri: irónia. Ismerős a kifejezés? Amikor a szerző valami olyat ír, ami egy valamire hasonlít... de a körülmények azt teljesen átértelmezik. Néha összetévesztjük az iróniát a szarkazmussal... az utóbbi az, amikor valakit bántani akarsz, és mondasz valamit, aminek az ellenkezőjét gondold. Például: *Nagyon köszönöm a kitűnő segítségedet!* – amikor valakire mérges vagy. Vagy: *Nagyszerű, hogy megtiszteltél a drága időddel!* – amikor valaki késve érkezik. Vagy: *Igenis, Felség!* – hogyha valaki megkér valamire, amit nem akarsz megcsinálni. – a szarkazmusnak nem vagyok rajongója, és szerintem a Biblia is azt ajánlja, hogy ne használjuk.

De ami az iróniát illeti... azzal hemzseg a Biblia. És különösen a Nagypéntek és a Húsvét eseményei. Pontosabban fogalmazva, mindaz, ami Jézus keresztre feszítése körül történik húsvétkor átértékelődik, ironikussá vált. Néhány példát mutatok:

Mennyire ironikus, hogy amikor a nép Barabbást kiált Jézus helyett, és Pilátus mossa a kezét, a nép ezt kiáltja: *Legyen az ő vére mirajtunk és a gyermekeinken!* – Ironikus, mert a nép ezt dühében és tudatlanságában kiáltja, holott éppen hogy Krisztus vére kell, hogy megváltsa mind őket, mind gyermekeiket.

Mennyire ironikus, hogy amikor a római katonák Jézust királyként öltöztetik fel, és így gúnyolják: Üdvözlégy, Zsidók királya! – na ez szarkazmus... - akkor ezt gúnyolódva teszik, mintha nem lenne az, holott, ténylegesen a zsidók, sőt, a világmindenség királya van előttük.

Mennyire ironikus, hogy amikor a római katonák sorsot vetnek Jézus ruháira, ezt kapzsi módon teszik, csak saját magukra gondolnak – s közben tudtuk nélkül még egy prófétai igét valóra váltanak Jézusra nézve: *köntösömrre sorsot vetettek...*

Mennyire ironikus, hogy a sokaság így gúnyolja: *Másokat megszabadított, magát nem tudja megszabadítani.* – miközben Jézus éppen azért, hogy magát nem szabadította meg... egy megszámlálhatatlan sokaságot szabadított meg a bűntől.

Mennyire ironikus, hogy a Jézus melletti két lator közül az egyik gúnyolja őt, míg a másik igazként ismeri fel, saját magát meg bűnösneként... és Jézus azt mondja neki: *még ma velem leszel a paradicsomban...* - és az a lator, bár meghalt ott a kereszten, mégis megmenekült...

Mennyire ironikus, hogy Jézus ott, a kereszten a legnagyobb vesztesnek tűnik, aki csak létezik. És mégsem azt mondja: *Kudarcot vallottam* – hanem azt mondja: *Elvégeztetett.*

Mennyire ironikus, hogy győzelmet aratott azért, hogy vereséget szenvedett.

Nagyapéntek tehát tele van iróniával. Jobban mondva...tele van vereséggel, szenvedéssel és gúnyal... - de mindezt Húsvét reggele átértelmez, átváltoztat. És így: mennyire ironikus, hogy húsvét reggelén az angyal így szól: *miért keresitek a holtak között? Nincs itt... él... feltámadott...*

Így működik tehát az irónia az Igében...valamit, ami valami teljesen másnak látszik, Isten átértelmez az ellenkezőjére.

És így olvassuk hát a Róma 8-at még egyszer....

Pál apostol egy olyan gyülekezethez beszél, akinek közösségként és személyenként a szenvedés mindennapi valóság volt... *Nyomorúság, vagy szorongatás, vagy üldözés, vagy éhezés, vagy mezítelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver.*

Mit mond a józan paraszti ész, mit mond a világ logikája? Hogy aki ezekben részes...az a legnagyobb vesztes. Mert hogyha igaz, hogy a világot és a történelmet a „survival of the fittest” elve vezérel, akkor ők biztosan nem túlélésre hivatottak... Kik igen? Hát az ellenkezője: *akik szabadságban élnek, akik gondtalanul élnek, akiket nem zavar senki, akik jóllakottak, akik gazdagon öltözöttek, akik biztonságban élnek, akik békeességben élnek.* – Figyeljük csak? Ezek mind olyan elvek, értékek, amiket főleg a nyugati jólét civilizáció tűz ki céljául: *szabadság, kényelem... étel... ruha... biztonság...*

És nem azt mondom, hogy keresztyének mindezt nem tapasztalhatják... de azt igen, hogy Pál apostol azt hangsúlyozza, amit az Úr Jézus maga mondott a tanítványainak: *a világ gyűlölni fog titeket, de tudjátok, hogy engem előbb gyűlölt.* És a Lukács 6: 22-ben így fogalmaz Jézus: *Boldogok vagytok, amikor gyűlölnék titeket az emberek, és amikor kiközösítenek, gyaláznak benneteket, és kitörlik neveteket mint gonosz nevet, az Emberfiáért.*

Testvérek, ez nem azt jelenti, hogy Isten igéje dicsőíti a szenvedést... viszont tovább mutat a szenvedésen.

Arra mutat az Ige, hogy a szenvedés igenis a hívő embert is érheti, sőt, hogy a megpróbáltatás szinte elkerülhetetlen egy hitvalló keresztyén számára. De az Ige arról is biztosít: gúnyolhatnak, megalázhatnak, bánthatnak, megölhetnek...de a legdrágább kincset nem vehetik el tőlünk: *a bűnbocsánatot, örök életet, testünk feltámadását...* Miért? Mert azt már mind megszerezte az Úr Jézus Krisztus a kereszten... Ott legyőzte a halált... És ezt meg is pecsételte a feltámadásával. És a Szentlelke által ajándékba adja mindenkinek, aki az Ő nevében hisz. Más szóval, részesít minket az Ő győzelmében.

FELETTÉBB GYŐZEDELMESEKEDÜNK

Épp ez az, amit Pál apostol is mond: *általa felettebb győzedelmeskedünk*. Néha nem értettem igazán Pál apostolnak ezt a kifejezését. Főleg a holland fordításban, ahol így szerepel: *meer dan overwinnaars...* - győzteseknél többek vagyunk. – Hogy lehetsz több, mint győztes? Az apostol itt egy különleges görög szót használ: *Hypernikao* – a nikao szót a Niké cipőről ismerhetünk – azt jelenti... győzelem. Hiper... azt jelenti... több... felettebb sok... túlságos... Tehát több, mint egy egyszerű győzelem.

Én ezt úgy értem, hogy a Krisztusban kapott győzelem olyan, amit senki sem vehet el. Példa...hogya hadvezér vagy... megnyerhetsz egy csatát, sőt, egy egész háborút, de ki biztosít arról, hogy néhány év béke után, nem kellene ismét harcolnod? Hogyha gyorsfutó vagy... lehetsz olimpiai bajnok, rekord idővel... de lehet, hogy 4 év múlva más gyorsabb lesz. De hogyha több vagy, mint győztes... hogyha felettebb győzedelmeskedsz, akkor nem kell aggódnod, hogy a győzelmed elvész.

És egy hívő számára miért van így? Mert a győzelem nem a miénk, hanem a Jézusé... és mivel az Ővé... az már biztos.

És ezért hát... nem ironikus, amit Pál apostol mond? A világ azt gondolja, hogy legyőzhet egy hívő embert... és kívülről úgy is tűnhet. De a felettebb nagyobb győzelem azé, aki a Krisztusé. Mert aki gyűlöletet, gúnyt, elnyomást szenved el Jézus nevéért... arra a mennyei Atya vigasztaló karjai várnak. Akit kinevetnek Jézus nevéért...arra az Atya meleg mosolya vár.

IRÓNIA NÁLUNK

Végig iróniáról beszéltünk... amikor valami másnak tűnik, mint ami... azért, mert Isten mássá változtatja. Kérdésem pedig ez: tapasztaltatok-e már ezt a mennyei iróniát?

Például ennek az iróniáját: *tudom, hogy bűnös ember vagyok. Azért, amit teszek, azért, aki vagyok.* – és mégis... Isten Krisztus vééréért megbocsát nekem, és igaz emberként bánik velem az utolsó napon.

Vagy ennek az iróniáját: *nagy titokkal éltem hosszú ideig, soha senkinek sem akartam elmondani... de kitudódott... és megbántottam embereket... de nagy teher esett le rólam... és most legalább tiszta lappal, békülni tudok velük.*

Vagy ennek az iróniáját: *csapongó életet éltem sokáig... éljen a szabadság, éljen a szórakozás... csak azt tettem, amit akartam... de csupa ürességet hozott... de amióta Jézusra irányítom az életemet... azóta igazán szabad vagyok... és igazán boldog.*

Vagy ennek az iróniáját: *nehéz, kegyetlen betegséget kell viselnem... néha bírhatatlannak tűnik... de mégis, engem magamat hordoz az Úr isten, és mások imádságai.*

Vagy ennek az iróniáját: *elveszítettem egy szerettemet... nem tudom, hogyan folytathatnám nélküle az életet... és mégis... sosem éreztem erőteljesebben hitemet, mint most.*

Vagy ennek az iróniáját: *mindenem megvolt... a topon voltam... magam értem el minden sikeremet, senkire sem volt szükségem. De a legmagasabb hegycsúcs egy süppedő mocsárnak bizonyult, ami csak húzott lefele, és semmi értelmét nem láttam az életnek... és mégis... Isten rámutatott az életnél többre...és irányt, értéket adott életemnek.*

Hogyha csupán egyet... vagy többet is ezek közül megtapasztaltunk... biztosan tudhatjuk: ugyanaz az isteni erő működik az életünkben, mint ami a nagypénteki szomorúságot, reménytelenséget átváltotta a húsvéti örvendezésbe. És mindezek a példák csupán parányi szemléltetései annak, hogy Isten valamit, amiről lerí az, hogy teljes kudarc, teljes vereség... átváltoztat győzelemmé... mi több... felettébb nagy győzelemmé.

Mert ez a győzelem nem pillanatnyi...hanem a jövőben is biztos, mert Jézus Krisztus keresztye és az üres sírja az Ő örök győzelmét hirdetik.

Ezért... nincs már szívem félelmére... nézni sírom fenekére... ezért nem félek meghalni. Ezért nem félek élni! Mert részem van a Te győzelmedben, Ó feltámadott! Dicsőséggel fényes a diadalod! ÁMEN

Kegyelmes Istenünk, Jézus Krisztusért, mennyei Édesatyánk! Ezen az ünnepnapon dicsérünk Téged azért, Aki vagy, és amit tettél a Te Szent Fiad által. Dicsérünk azért, mert azt az ünnepet ülhetjük, amit többé-kevésbé tudatosan, de minden vasárnap felidézhetünk: hogy Jézus Krisztus legyőzte a gonoszt, a halált, és megpecsételte a dicsőséges uralmát. Ő a mi egyetlen, és örökkévaló királyunk. Kérünk, Istenünk, add, hogy tudatosan mondjuk ki ezeket a szavakat: Jézus a mi Királyunk, Urunk! – hogy értsük, érezzük, hogy ez mit jelent: hogy mi az Övéi vagyunk. Testestől, lelkestől. És emiatt, az Ő győzelme, a miénk is lehet. Kérünk, irányítsd figyelmünket, lelkünket arra, hogy egyedül a Jézus áldozata és feltámadása nyújtson vigasztalást, adjon erőt a nehézségeinkben, és mutasson irányt ennek az irányvesztett világnak. Így hallgass meg, Jézus Krisztus érdeméért kérünk. ÁMEN

Kelemen A. Csongor prédikációja. Elhangzott Zwolléban, 2023. április 9-én, Húsvét I. napján